

KRISTITTY – KOLMESTI SYNTYNYT

Väinö Hotti

Lähtökohta

Syntymä on kaiken elämän lähtökohta. Ennen syntymää ei ole olemassaoloa. Siitä kasvu alkaa. Kaikki fyysinen elämä päättyy fyysiseen kuolemaan. **Jälleensyntymiselle** ei ole kristillistä perustaa. Missään muulla planeetalla ei tapahdu syntymistä.

Hengellisellä kentällä voidaan syntymän suhteen syyllistyä karkeaan virhearvioon. Tällöin nähdään kristillisyyttä sielläkin, missä Jumala ei ole saanut ketään uudesti synnyttää:

”Herätyskristillisyyks on aina kasvatuskristillisyyttä ja päinvastoin. Mutta mistä on kotoisin sellainen kasvatuskristillisyyks, jossa kukaan ei herää, ei kukaan tee parannusta eikä kukaan synny uudestaan. Siinä taidetaan kasvattaa syntymättömiä” (Niilo Tuomenoksa).

Ihmiselle mahdottomuus

Uuden elämän antaminen on ihmiselle sula mahdottomuus. Monenlaiseen ihminen pystyy, mutta tässä tulee raja vastaan; elämää ihminen ei pysty luomaan eikä antamaan! Nikodeemus toi tämän esille keskustellessaan yöllä Jeesuksen kanssa:

”Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: ”Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa”. Nikodeemus sanoi hänelle: ”Kuinka voi ihminen vanhana syntyä? Eihän hän voi jälleen mennä äitinsä kohtuun ja syntyä?” (Joh.3:3,4).

Raamatullinen päämäärä

Seurakuntatyössä voi olla erilaisia päämääriä: 1) tavoittaa, 2) pitää, 3) käännättää, 4) Kristuksen muoto. Kolme ensimmäistä ovat ainoastaan ”välitavoitteita”. Varsinainen päämäärä on **Kristuksen muoto:**

”Lapsukaiseni, jotka minun jälleen täytyy kivulla synnyttää, kunnes Kristus saa muodon teissä” (Gal.4:19).

Utopiaa?

Muutamat ehkä arvelevat, ettei jälkimmäinen tavoite ei ole realistinen. Mutta oliko Paavali haihattelija? Tekikö Paavali hartiavoimin töitä epärealistisen ja utopistisen tavoitteen hyväksi? Tuskin. Toisaalta: Eikö Paavali anna tässä apostolisen esimerkin kaikkien aikojen seurakunnille?

Jumalan yksinoikeus

Uusi syntymä on aina suuri ihme. Uutta elämää ei ihminen voi saada aikaan; se on Jumalan yksinoikeus. Miksi tarvitaan **kolme syntymää**, eikö Jumalan teko ole täydellistä? Voimme ajatella, että tässä tulee esille synnin hirvittävyys ja vakavuus: synti turmelee yhä uudestaan Jumalan luomistyön. Jumala joutuu yhä uudelleen ja uudelleen ottamaan työpöydälleen synnin turmeleman ihmisen – synnyttämään hänet uudelleen – ja uudelleen. Toisaalta tässä tulee esille ihmiselämän hauraus, ihminen on vain hauras savi; kaikki kerskaus on suljettu pois:

"Niin minä menin alas savenvalajan huoneeseen, ja katso, hän teki työtä pyöränsä ääressä. Ja jos astia, jota hän valmisti, **meni pilalle**, niinkuin savi voi mennä savenvalajan käsissä, niin hän teki siitä taas toisen astian, miten vain savenvalaja näki parhaaksi tehdä" (Jer.18:3,4).

"Mutta **tämä aarre on meillä saviastioissa**, että tuo suunnattoman suuri voima olisi Jumalan eikä näyttäisi tulevan meistä" (2. Kor.4:7).

"Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta - se on Jumalan lahja - ette tekojen kautta, **ettei kukaan kerskai**" (Ef.2:8,9).

Jumala joutuu tekemään "hartiavoimin töitä" saadakseen ihmisen taivaan iloon. Ihminen temmataan "kuin kekäle tulesta":

"Eikö tämä ole kekäle, joka on tulesta temmattu?" (Sak.3:2).

"jos vanhurskas vaivoin pelastuu, niin mihinkä joutuukaan jumalaton ja syntinen?" (1. Piet.4:18).

KENEN TEHTÄVÄ?

Nämä kaikki syntymät liittyvät hengelliseen elämään. Kun ihmisille on määrä tehdä selväksi taivas tie, nimenomaan toisen (2) ja kolmannen (3) syntymän opetus on välttämätöntä. On kyseessä Jeesus-tie. Kirkko ei voi laistaa näiden syntymien opetuksessa!

1. Ensimmäinen syntymä

Ensimmäinen syntyminen on kaikille tosiasia. Sitä ei kiistä kukaan. Siinä saamme fyysisen elämän. Tämä koskee sekä ihmisiä että eläinkuntaa. Tästäkin elämästä ihmisen tulisi kiittää ja kunnioittaa Jumalaa: "**Minä kiitän sinua siitä, että olen tehty ylen ihmeellisesti; ihmeelliset ovat sinun tekosi, sen minun sieluni kyllä tietää**" (Ps.139:14). Syntymässä saamme perintötekijät, hyvät ja huonot. Ensimmäisessä syntymässä saimme eväät tätä näkyvää aikaa varten, mutta nämä eväät eivät yllä iankaikkisuuteen.

2. Toinen syntymä – hengellinen syntymä

Jos ensimmäinen syntyminen ei ole lainkaan kiistanalainen asia, sitä ei voi sanoa toisesta. Kristillisissä piireissä siitä on paljon erimielisyyttä: mitä se merkitsee? milloin se tapahtuu? jne. Toki maallisessakin kielenkäytössä voidaan kevyesti sanoa: "Olin silloin kuin uudestisyntynyt!"

Kansankirkoissa uudestisyntyminen on pitkälti "mekaaninen" tapahtuma. Se tapahtuu kasteessa "ex opere operato". Jos näin olisi, miksi tarvittaisiin Jeesuksen voimakasta kehotusta: "Teidän täytyy uudesti syntyä" (Joh.3:3)?

Herätysliikkeissä ja vapaissa suunnissa taas painopiste on voimakkaasti tässä syntymässä; mikään muu ei ole mitään! Nämä liikkeet ovat pitkälti sokaistuneet kolmannelle syntymälle.

"Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä, jotka eivät ole syntyneet verestä eikä lihan tahdosta eikä miehen tahdosta, **vaan Jumalasta**" (Joh.1:12,13).

"Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: **joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa**" (Joh.3:3).

”Minä (D.L. Moody) synnyin lihaan v.1837. Hengestä minä synnyin 1856. Se mikä on lihasta syntynyt kuoloon; se mikä on Hengestä syntynyt on elävä iankaikkisesti” (U.Saarnivaara, He elivät Jumalan voimassa, I ja II osa, s.384).

a) Jeesus tulee sydämeen

Kun syntinen avaa sydämensä Jeesukselle, Jeesus muuttaa sinne asumaan. Samalla ihmisestä tulee ”uusi luomus”. Uudistumisprosessi ei saa kuitenkaan pysähtyä tähän, vaan ”Kristuksen tulee saada muoto” ihmisessä. Varsin tavallista on, että pysähdytään tähän vaiheeseen. Ajatellaan, että tämän jälkeen kaikki sujuu itsestään!

*”Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: ”Jos joku rakastaa minua, niin hän pitää minun sanani, ja minun Isäni rakastaa häntä, ja **me tulemme hänen tykönsä ja jäämme hänen tykönsä asumaan**”* (Joh.14:23).

*”Katso, minä seison ovella ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin **minä käyn hänen tykönsä sisälle** ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani”* (Ilm.3:20).

*”joille Jumala tahtoi tehdä tiettäväksi, kuinka suuri pakanain keskuudessa on tämän salaisuuden kirkkaus: **Kristus teissä, kirkkauden toivo**”* (Kol.1:27).

b) Harhautuminen - käännynnäinen

Jos uskoontullutta ei johdeta eteenpäin uskonelämässä, hän jää ”käännynnäiseksi”. **Moni kokee, että ihminen on pelastunut, kun hän kokee jonkinlaisen kääntymyksen.** Tämä on ”Perkeleen petosta”. Tällöin uskonelämä on vasta alussa.

Jo Jeesuksen aikana oli tällaisia intomielisiä **käännäyttäjiä**:

*”Mutta voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun suljette taivasten valtakunnan ihmisiltä! Sillä itse te ette mene sisälle, ettekä salli meneväisten sisälle mennä...Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun te kierrätte meret ja mantereet **tehdäkseenne yhden käännynnäisen**; ja kun joku on siksi tullut, niin teette hänestä helvetin lapsen, kahta vertaa pahemman, kuin te itse olette!”* (Matt.23:13,15).

Ihmisen tullessa uskoon järjestetään mahtavat ilokarkelot aivan kuin oltaisiin jo perillä taivaan ilossa. Monesti nimenomaan evankelistat ovat varustetut varsin suppealla näkökyvyllä. Kaikki huomio satsataan uskoon tuloon – tämän jälkeen ei seuraa mitään. KIIRUHDETAAN SAAMAAN UUSIA KÄÄNNYNNÄISIÄ! Tosin tällöin käytetään harhauttavaa sanaa: lähdetään **pelastamaan ihmisiä!** Unohdetaan, ettei kaksi syntymää riitä; se tuottaa tavallisesti ainoastaan **käännynnäisiä!**

Kun tuhlaajapoika palaa, on syytä juhlaan – mutta **kohtuullisesti**. Egyptistä lähtö on tärkeää, mutta siinä ei ole kaikki. Israelin pääsy Kaanaan maalle epäonnistui suuressa määrin siksi, että he olivat huonosti varustautuneet erämaataipaleen vaikeuksiin! Egyptistä pääsyn juhla sujui mainiosti – jatkosta muodostui ongelma. Ongelma liittyi nimenomaan **pyhittymiseen**: Kristus ei saanut muotoa heissä!

*”Tämä, mikä tapahtui heille, on esikuvallista ja on kirjoitettu varoitukseksi meille, joille **maailmanaikojen loppukausi on tullut**”* (1. Kor.10:11).

"Jos jollakin teistä on sata lammasta ja hän kadottaa yhden niistä, eikö hän jätä niitä yhdeksääkymmentä yhdeksää erämaahan ja mene etsimään kadonnutta, kunnes hän sen löytää? Ja löydettyään hän panee sen hartioillensa **iloiten**. Ja kun hän tulee kotiin, kutsuu hän kokoon ystävänsä ja naapurinsa ja sanoo heille: '**Iloitkaa minun kanssani**, sillä minä löysin lampaani, joka oli kadonnut'. Minä sanon teille: samoin **on ilo taivaassa suurempi yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen**, kuin yhdeksästäkymmenestä yhdeksästä vanhurskaasta, jotka eivät parannusta tarvitse. Tahi jos jollakin naisella on kymmenen hopearahaa ja hän kadottaa yhden niistä, eikö hän sytytä lappua ja lakaise huonetta ja etsi visusti, kunnes hän sen löytää? Ja löydettyään hän kutsuu kokoon ystävättärensä ja naapurinaiset ja sanoo: '**Iloitkaa minun kanssani**, sillä minä löysin rahan, jonka olin kadottanut'. Niin myös, sanon minä teille, **on ilo Jumalan enkeleillä yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen**" (Luuk.15:4-10).

"Silloin isä sanoi palvelijoilleen: 'Tuokaa pian parhaat vaatteet ja pukekaa hänet niihin, ja pankaa sormus hänen sormeensa ja kengät hänen jalkaansa; ja noutakaa syötetty vasikka ja teurastakaa. Ja **syökäämme ja pitäkäämme iloa**, sillä tämä minun poikani oli kuollut ja virkosi eloon, hän oli kadonnut ja on jälleen löytynyt.' **Ja he rupesivat iloa pitämään**" (Luuk.15:22-24).

c) Käännynnäinen = lahkolainen

Paavali kirjoittaa **galatalaisille**, ettei Kristus ole saanut muotoa heissä. Galatalaiset olivat Paavalin kautta tulleet uskoon; he olivat omaksuneet "Kristuksen opin". Sitten Galatiaan tuli "käännynnäisiä" (judaisteja), jotka tekivät heistä **lahkolaisia**. Lahkolaisten kaikki tarmo kohdistuu "käännynnäisten tekemiseen". Uskoontullut on saatava **meidän porukkaan**. Käännynnäisten omaan ryhmään on lahkolaisten "leipälaji". Lahkolainen ei tiedä mitään **valtakuntakristitystä** eikä myöskään pyhien seurakunnasta EKKLESIASTA.

d) Lahkolainen ei rakasta

Alussa galatalaisilla oli "Kristuksen muoto; rakkaus vallitsi heidän keskuudessaan:

"ja tiedätte, mikä kiusaus teillä oli minun ruumiillisesta tilastani; ette minua halveksineet ettekä vieroneet, vaan **otitte minut vastaan niinkuin Jumalan enkelin, jopa niinkuin Kristuksen Jeesuksen**. Missä on nyt teiltä kerskaaminen onnestanne? Sillä minä annan teistä sen todistuksen, että te, jos se olisi ollut mahdollista, olisitte kaivaneet silmät päästänne ja antaneet minulle" (Gal.4:14,15).

Judaistien käynnin jälkeen ilmapiiri oli täysin muuttunut. Kun Paavali tuli **totuuden sanalla** ojentamaan heitä, he vihastuivat. Lahkolainen ei kärsi totuuden sanaa.

"Onko minusta siis tullut teidän vihamiehenne sentähden, että **minä puhun teille totuuden?**" (Gal.4:16).

Ei ainoastaan Paavali joutunut vihan kohteeksi, vaan myös ympärillä olevat sisaret ja veljet. **Lihallisuus** oli vallannut heidät kaikki. Galatalaiset aloittivat Hengessä, mutta päättivät lihassa (32:3). Heillä oli oikea alku, mutta sitten he lankesivat.

"Mutta jos te purette ja syötte toisianne, katsokaa, ettette toinen toistanne perin hävitä. Minä sanon: **vaeltakaa Hengessä, niin ette lihan himoa täytä**" (Gal.5:15,16).

e) Lahkolaiset joutuvat helvettiin

Paavali lukee lahkolaisille ”madonlunut”: lahkolaiset joutuvat helvettiin kaikkien muiden synnintekijöiden kanssa. Lahkolaisuus on siis raskas ja kadottava synti:

”Mutta lihan teot ovat ilmeiset, ja ne ovat: haureus, saastaisuus, irstaus, epäjumalanpalvelus, noituus, vihamielisyys, riita, kateellisuus, vihat, juonet, **eriseurat, lahkot**, kateus, juomingit, mässäykset ja muut senkaltaiset, joista teille edeltäpäin sanon, niinkuin jo ennenkin olen sanonut, että ne, **jotka semmoista harjoittavat, eivät peri Jumalan valtakuntaa**” (Gal.5:19-21).

GALATALAISTEN MUOTOKUVA

1. Kääntyneet pois uskosta – judaistien harhauttamana (1:6).
2. Älyttömiä (3:1).
3. Lumottuja (3:1).
4. Aloittivat Hengessä, päättivät lihassa (3:3).
5. Lainalaisia (3:10).
6. Kirouksen alaisia (3:10).
7. Alaikäisiä (4:1-9).
8. Ismaelin jälkeläisiä (4:21,22).’
9. Joutuneet ”pois Kristuksesta” (5:4).
10. Vihan vallassa (5:15).
11. Lihan vallassa (5:19-21).
12. Tuomion alaisia (5:21).

3. Kolmas syntymä – Kristus saa muodon

Galatalaiset olivat tulleet aidosti ja hurskaasti uskoon. Paavali itse oli saattanut heidät uskon tielle. Mutta he olivat pysähtyneet uskoontuloon. He muuttuivat ”käännynnäisiksi”; Kristus ei saanut muotoa heissä.

Paavalin työssä oli kaksi painopistettä; se oli ”kaksinapaista”: 1. Ihmisten käännäyttäminen uskoon. 2. Ihmisten pääseminen Kristuksen muodosta osalliseksi (pyhitys). Tämän päivän seurakuntatyö ei tunne jälkimmäistä vaihtoehtoa; parhaimmillaankin se pysähtyy käännäytykseen.

”Lapsukaiseni, jotka minun jälleen täytyy kivulla synnyttää, kunnes **Kristus saa muodon teissä**” (Gal.4:19).

Mitä on Kristuksen muoto?

a) Samaistuminen Kristukseen

Uudestisyntymisessä Kristus tulee asumaan, mutta tästä tulee seurata se, että ihminen tulee Kristuksen valtaamaksi kaikilta osin. Ihmisen tulee samaistua Kristuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen, kuten Room.6. osoittaa. Ilman tätä prosessia ei lainkaan ymmärretä kristinuskon ydintä.

”Mitä siis sanomme? Onko meidän pysyttävä synnissä, että armo suureksi tulisi? Pois se! Me, jotka olemme kuolleet pois synnistä, kuinka me vielä eläisimme siinä? Vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme hänen kuolemaansa kastetut? Niin

olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niinkuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman. Sillä jos me olemme hänen kanssaan yhteenkasvaneita yhtäläisessä kuolemassa, niin olemme samoin myös yhtäläisessä ylösnousemuksessa” (Room.6:1-5).

b) Pukeutuminen Kristukseen

Vasta tällöin tapahtuu ”pukeutuminen Kristukseen”. Tämä pukeutuminen on ”aktiivista passiivisuutta”. Siinä tulee esille Jumalan ja ihmisen yhteistyö. Perustana on Jeesuksen työ Golgatalla, mutta ihmisenkin osuus tarvitaan. Tässä tarvitaan sekä oikeaa **tekniikkaa** että **käytäntöä**. Lähtökohtaisesti kyseessä on tavattoman yksinkertainen asia. Ongelmana on, että ihmisen luonto omavanhurskaine vaatimuksineen haraa vastaan. Jumala antaa lahjan, mutta ihminen ei ole lahjasta kiinnostunut. Ihminen itse on pelastuksensa pahin vihollinen.

”Me, jotka **olemme kuolleet** pois synnistä, kuinka me vielä eläisimme siinä?...”Niin tekin pitääkää itsenne synnille kuolleina, mutta Jumalalle elävinä Kristuksessa Jeesuksessa” (Room.6:2,11).

”**Sillä te olette kuolleet**, ja teidän elämänne on kätkeytynä Kristuksen kanssa Jumalassa; kun Kristus, meidän elämämme, ilmestyy, silloin tekin hänen kanssaan ilmestytte kirkkaudessa. **Kuolettakaa siis** maalliset jäsenenne: haureus, saastaisuus, kiihko, paha himo ja ahneus, joka on epäjumalanpalvelusta, sillä niiden tähden tulee Jumalan viha, ja niissä tekin ennen vaelsitte, kun niissä elitte. **Mutta nyt pankaa tekin pois ne kaikki:** viha, kiivastus, pahuus, herjaus ja häpeällinen puhe suustanne. Älkää puhuko valhetta toisistanne, te, **jotka olette riisuneet pois vanhan ihmisen tekoinensa ja pukeutuneet uuteen**, joka uudistuu tietoon, Luojansa kuvan mukaan. Ja tässä ei ole kreikkalaista eikä juutalaista, ei ympärileikkausta eikä ympärileikkaamattomuutta, ei barbaaria, ei skyyttalaista, ei orjaa, ei vapaata, vaan kaikki ja kaikissa on Kristus. **Pukeutukaa siis te**, jotka olette Jumalan valituita, pyhiä ja rakkaita, sydämelliseen armahtavaisuuteen, ystävällisyyteen, nöyryyteen, sävyisyyteen, pitkämielisyyteen, kärsikää toinen toistanne ja antakaa toisillenne anteeksi, jos kenellä on moitetta toista vastaan. Niinkuin Herrakin on antanut teille anteeksi, niin myös te antakaa. **Mutta kaiken tämän lisäksi pukeutukaa rakkauteen**, mikä on täydellisyyden side” (Kol.3:3-14).

”Sillä te olette kaikki uskon kautta Jumalan lapsia Kristuksessa Jeesuksessa. **Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällenne pukeneet**. Ei ole tässä juutalaista eikä kreikkalaista, ei ole orjaa eikä vapaata, ei ole miestä eikä naista; sillä kaikki te olette yhtä Kristuksessa Jeesuksessa” (Gal.3:26-28).

c) Kristus tulee lihaksi ja vereksi

Kristus konkretisoituu, realisoituu uskoontulleen elämässä. Teoriasta tulee käytäntöä. Toinen persoona (Kristus) alkaa hallita. Viime kädessä pelastus ei ole hurskasta dogmatiikkaa, vaan se liittyy arkiseen elämään mitä läheisimmin. Jeesus ei tullut katsomaan kuinka hurskaita me olemme, vaan hän tuli ”auttamaan meitä”.

”**ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa**; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni” (Gal.2:20).

d) Pyhitystä

Kun uudestisyntynyt samaistuu Kristukseen, hän samalla pyhittyy. Kristus tulee hänen omaisuudekseen. Kristus elää omaa elämäänsä hänessä. Mitään muuta oikeaa pyhitystietä ei olekaan. Uskovan pyhittää yhteys Kristuksen ruumiiseen ja Kristus-viinipuuhun (1. Kor.12:27; Joh.15:5).

"Ainoa puhdas pyhitys On Vapahtajan yhteys"(Vvk 299:8).

e) Rakkautta

Kristuksen sisin olemus on **rakkaus**.

"Minä ja Isä olemme yhtä" (Joh.10:30). Mitä taas Jumala on? *"Jumala on rakkaus"* (1. Joh.4:8).

*"Mutta ennen pääsiäisjuhlaa, kun Jeesus tiesi hetkensä tulleen, että hän oli siirtyvä tästä maailmasta Isän tykö, niin hän, joka oli rakastanut omiansa, jotka maailmassa olivat, **osoitti heille rakkautta loppuun asti**"* (Joh.13:1).

"Uuden käskyn minä annan teille, että rakastatte toisianne, niinkuin minä olen teitä rakastanut - että tekin niin rakastatte toisianne. Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teillä on keskinäinen rakkaus" (Joh.13:34,35).

Kristus (so. rakkaus) ei ollut saanut muotoa galatalaisissa. LAHKOLAINEN EI RAKASTA!

*"Te olette näet kutsutut vapauteen, veljet; älkää vain salliko vapauden olla ylykkeeksi lihalle, vaan palvelkaa toisianne rakkaudessa. Sillä kaikki laki on täytetty yhdessä käskysanassa, tässä: "Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi". Mutta jos te **purette ja syötte toisianne**, katsokaa, ettette toinen toistanne perin hävitä"* (Gal.5:13-15).

f) Muutos Kristuksen katselemista

"Sano minulle, kenen kanssa sinä seurustelet niin minä sanon sinulle, millainen sinä olet." *"Seura tekee kaltaisekseen."*

*"Mutta kun he näkivät Pietarin ja Johanneksen rohkeuden ja havaitsivat heidän olevan koulunkäymättömiä ja oppimattomia miehiä, he ihmettelivät; ja **he tunsivat heidät niiksi, jotka olivat olleet Jeesuksen kanssa**"* (Apt.4:13).

*"Vähän sen jälkeen tulivat ne, jotka siinä seisoivat, ja sanoivat Pietarille: "Totisesti, sinä myös olet yksi heistä, sillä **kielimurteesikin ilmaisee sinut**"* (Matt.26:73).

Seurustelu Kristuksen kanssa muuttaa ihmisen; Kristus saa muodon hänessä:

*"Mutta me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutomme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niinkuin muuttaa Herra, joka on **Henki**"* (2. Kor.3:18).

Vanhat heränneet puhuivat "tykökäymisestä". Ilman tätä olemme vain "nimikristittyjä" vailla **Kristuksen sisällistä tuntemista!**

Onko kolmas syntymä välttämätön?

Teoriassa ei. Ihannehan olisi (ja se on Jumalan tahto), että uskoon tullut johdatettaisiin ja siirtyisi välittömästi EKKLESIASEURAKUNTAAN. **Käytännössä** suomalaisessa hengellisessä miljöössä asia on kuitenkin aivan toinen. Lahkot ovat kilvan riistämässä vastasyntyneen omaan puljuunsa. Hänellä ei ole mitään mahdollisuutta henkien erottamiseen; näin hänestä tulee ”uskontojen uhri”. Uskova on nyt galatalaisten asemassa; hänestä on tullut suuntakristitty ja **lahkolainen**. Valtakuntakristityksi tullakseen hänet täytyy uudestaan ”kivulla synnyttää”, jotta Kristus saisi hänessä muodon.

Omaksi ottaminen / vaeltaminen

”Niinkuin te siis olette omaksenne ottaneet Kristuksen Jeesuksen, Herran, niin vaeltakaa hänessä, juurtuneina häneen ja hänessä rakentuen ja uskossa vahvistuen, niinkuin teille on opetettu; ja olkoon teidän kiitoksenne ylitsevuotavainen” (Kol.2:6,7).

On tarpeen erottaa **omaksi ottaminen** ja **vaeltaminen Kristuksen kanssa**. Omaksi ottaminen = 2. syntyminen. Vaeltaminen = 3. syntyminen.

Rakkaudenpakko

”Lapsukaiseni, jotka minun jälleen täytyy kivulla synnyttää, kunnes Kristus saa muodon teissä” (Gal.4:19).

Vaikka galatalaiset olivat harhaopettajien eksyttämänä luopuneet Paavalista ja vihasivat häntä, Paavalilla oli edelleen rakkaus (isän rakkaus lapseen) heitä kohtaan: ”lapsukaiseni”.

”minun täytyy” = on pakko

”kunnes Kristus saa muodon teissä.” – Määrätietoinen pyrkiminen tavoitteeseen. Mikään vähempi ei riitä. Jos tässä ajassa Kristuksen tulee saada muoto uskovassa, muutoin hän on ”lahkolainen” ja turmion tiellä.

Testi

Uskovan on tarpeen jatkuvasti tutkia itseään.

”Koetelkaa itseänne, oletteko uskossa; tutkikaa itseänne. Vai ettekö tunne itseänne, että Jeesus Kristus on teissä? Ellei, niin ette kestä koetusta” (2. Kor.13:5).

”Katso, taidoista on parhain Tunteminen omain harhain” (Vvk 445:1).

”Tutki minua, Jumala, ja tunne minun sydämeni, koettele minua ja tunne minun ajatukseni. Ja katso: jos minun tieni on vaivaan vievä, niin johdata minut iankaikkiselle tielle” (Ps.139:23,24).

Pätevä testi. On vain kaksi kristityn vaihtoehtoa: lahkokristitty – valtakuntakristitty.

Tarkkaan ottaen lahkoonsaan joutumisessa ei auta suunnan tarkistus eikä kurssin korjaus. Tilanne on niin vakava, etä tarvitaan kokonaan ”uusi syntyminen”. Kun uskova joutuu lahkon uhriksi, hänen koko uskonelämänsä nollautuu; siinä on saatava kokonaan uusi alku uudestisyntymisen kautta! Tähän liittyy olennaisesti Pyhän Hengen avaamat silmät!